



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphaneſis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

Quòd ſancita contra hæreſes omnes lege, Conſtantine ne alibi quàm in
eccleſia conuentus agerētur mandauerat, atq[ue] hinc effectum eſſe, vt
cöplures hæreſes exoleuerint, & quod Eusebius Nicomedenſis ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

vel odium, vel ad gratiam iudicare solent, tamen non esse probabile, vt tanta illustrium & spectatorum episcoporum multitudo in simili errore versaretur. Athanasium autem contumeliosum esse, arrogantem, dissidii & seditionis auctorem. Etenim qui animo erant erga Athanasium abalienato, hæc vitia potissimum ei falso obiecerant, propterea quòd satis certò sciebant imperatorem eius generis homines supra modum detestari. Porro cum accepisset imperator ecclesiam in duas partes diremptam, atq; alteram Athanasium, Ioannem alteram cum admiratione colere, iniquo animo tulit, & Ioannem multauit exilio. Hic Ioannes Melitii successor fuit, iussusque à concilio Tyri habito ecclesiæ cõmunicare, & vt tum ipse, tum omnes eiusdem cum eo sententiæ fautores honores suos in clerico capesserent. At quamuis istud minimè ex sententia aduersariorum Athanasii euenerit, tamè factum est. Verùm decreta episcoporum Tyri conuocatorum nihil omnino Ioanni profuere. Nam imperator neq; precibus, neque vllò postulationis genere induci poterat, vt beneuolo erga eum animo esset, quem suspicicaretur multitudines populi Christiani ad tumultum & discordiam excitaturum.

Quòd sancita contra hæreses omnes lege, Constantinus ne alibi quàm in ecclesia conuentus agerentur mandauerat, atq; hinc effectum esse, vt cõplures hæreses exoleuerint, & quòd Eusebius Nicomedensis & Ariani consubstantiale subruere, veteratorie conati sunt. CAP. XXX.

DOgma autem Arii, quamuis illud quidem per disputationes à plerisque laboratum esset, nondum tamen peculiari alicui populo separatim attributum est, aut nomine inuentoris appellatum, sed omnes simul cõuentus egerunt, & cõmunicarunt inter se, exceptis solùm Nouatianis, Cataphrygibus, Valétinianis, Marcionistis, Paulianis, & si qui alii alias iam inuentas hæreses cõsectarentur. Nam cõtra istos omnes legem tulit imperator, mandauitq; vt tèpla ipsis adimerentur, ecclesiisq; adiungerentur, & neque in

SOZOMENI HISTOR.

ædibus priuatorum, neq; in loco publico conuentus ha-
 berent. Quinetiam illis exposuit, quòd præstaret cum ec-
 clesia catholica cõmunicare, atque ad eam accedere hor-
 tatus est. Hac lege promulgata, istarum sectarum memoria
 magna ex parte deleta est. Nam dum superiores regnarent
 imperatores, omnes qui Christum colebant, tametsi opini-
 onibus dissentirèt, tamen eodẽ in numero ac loco habebã-
 tur à Gentilibus, & pari ratione torquebãtur: nec poterant
 præ cõmunibus calamitatibus curiose in se ipsi inquirere.
 Et propterea singuli seorsum per se facilè in vnũ cõuenire,
 cõuentus agere, crebrò in mutuũ venire colloquiũ solent,
 & licet essent numero pauci, non tamen disiuncti sunt. At
 hac lege sancita, heretici propter episcopos & clericos, qui
 eos assiduè obseruabant, facultatẽ minimè habuerunt, vel
 palã vel in occulto cõuentus peragendi. Qua de causa com-
 plures eorum admodum perterriti, se ecclesiæ catholice ad-
 dixerunt. Alij autem, qui in eadem perstabãt sententiã, quo-
 niã neq; in vnũ conuenire permisi erant, neq; poterãt
 sine metu suę opinionis fautores docere, idcirco nullis suę
 sectę successoribus post se relictis, è vita exiuerũt. Siquidẽ
 alię oēs ferè sectæ in initio perpauços habebãt æmulos, vel
 ppter peruersitatẽ dogmatũ, vel ppter inuentorũ & autho-
 rũ suorũ imppbitatẽ. At Nouatiani, tũ q̄ duces suę opinio-
 nis viros bonos sunt cõsecuti, tũ q̄ eandẽ, quã ecclesia ca-
 tholica, de deo doctrinã tuebant, ab initio permulti extite-
 rũt, & manserũt hætenus, nec multũ incõmodi ex hac lege
 acceperunt. Nam imperator, mea quidẽ sententia, dum in-
 stitueret subditis suis non exitio esse, sed terrori solum,
 de legis sæueritate sua sponte non nihil remisit. Quineti-
 am Acesius, qui id temporis Constantinopoli sectæ No-
 uatianæ episcopus fuit, quoniã propter vitæ integritatẽ im-
 peratori charus erat, nõ parũ, vt est verisimile, suæ ecclesiæ
 attulit præsidij. Cataphryges autem eadẽ afficiebantur pœ-
 na, qua ceteri heretici imperio subiecti, exceptis solum il-
 lis, qui Phrygiã incolebant, & in reliquis gẽtibus illis fini-
 timis ætatẽ degebant. In quibus locis permulti Cataphri-
 ges & à temporibus Montani extiterũt, & adhuc sunt. Sub
 idẽ tempus Eusebius episcopus Nicomedię, & Theognis
 Nicę episcopus scriptis cõperũt formulã fidei à concilio
 Nicæno

Nicæno æditam innouare : ac tamen non auderent palam denegare filium patri consubstantialē esse (pro certo enim sciebant imperatorem ita sentire) aliam tamen formulam composuerunt, verbaque fidei in cōcilio Nicæno editæ ab episcopis Orientis, interpretationibus quibusdam additis, recepta esse, omnibus indicarunt. Quæ quidē formula & sensus eiusdem effecerunt, vt superior controuersia in disceptationem rursus vocaretur, & cum iam videretur sedata esse, de integro agitatetur.

*De Marcello Ancerano episcopo, & eius heresi
& abdicatione CAPVT XXXI.*

DVM hæc geruntur, episcopi Constantinopoli cōuocati Marcellum episcopum Ancyre, quod est oppidū Galatiæ, vt nouæ doctrinæ authorem (nam filium Dei principium ex Maria habuisse, & regnum eius finē habiturum asseruit, & librum quendam de hac re composuit) gradu episcopali abdicarūt, ecclesia expulerunt, & Basilio, qui tū in dicēdo tū in docēdo, disertus putabatur, ecclesiæ Galatarum episcopatū detulerūt. Scripserunt itē ad ecclesias in illis locis sitas, vt Marcelli librum conquirerent, eumque cremandum curarent, & si quos reperirent eius opinionis fautores, eos ad fidem catholicam traducerent. Significarunt porrò se non totum librum, quippe qui pluribus scriptus esset, subiunxisse suis literis, sed certas solum sententias in illis inuisisse, quæ ostenderent Marcellum hæc, quæ modò diximus, sensisse. A nonnullis tamen dicebatur ista à Marcello dicta esse, velut de eisdem solum quærente : & ab Eusebio, & suis sectatoribus ad imperatorem per calumniam delata, perinde ac si Marcellus eadē constanter asseuerasset. Nam hos ei grauitè succensuisse, quòd neq; in concilio Tyri vrbs Phœnicia habitò, ipsorum decretis consentiret, neque Hierosolymis de Ario in ecclesiā admittendo concederet, neque cōsecrationi magni templi ibi à Constantino ædificati interesse vellet, idq; nō alia de causa, quàm vt ipsorū vitaret communionē. Deniq; scripsere isti ad imperatorē, hæc q; ad calumniā probandā ei detulere, q; ipsū quoq; Marcellus ideo cōtumelia affecerat

G iij quòd